

**Toespraak minister A. van der Steur, Tuin van Bezinning,
10 juni 2015, Warnsveld.**

Majesteit,

Dames en heren,

Vrijheid kan niet bestaan zonder veiligheid.

En vandaag herdenken wij de mensen die voor onze veiligheid de hoogste prijs betaalden.

Wij herdenken vandaag in het bijzonder Gino Ruifrok, de politieagent die het afgelopen jaar omkwam tijdens de uitoefening van zijn werk.

Ook herdenken wij de 161 andere agenten die sinds de Tweede Wereldoorlog zijn omgekomen, door een ongeval of door geweld.

Wij waarderen hun inzet.

Wij herinneren hun daden.

En we staan stil bij het verlies dat - dagelijks en ook nog na jaren - wordt gevoeld door hun nabestaanden.

De familieleden, vrienden en collega's van de overleden agenten, die hier vandaag zijn.

Wij zijn hier samen in het besef dat de vrouwen en mannen die wij nu herdenken zich hebben ingezet voor een doel dat groter was dan zichzelf.

Want de vrouwen en mannen van de politie maken het verschil tussen een beschaafde samenleving en een staat waarin het recht van de sterkste telt.

Dat betekent dat zij risico's nemen.

Verantwoordelijkheid dragen.

Een stap vooruit zetten, waar anderen een stap terug doen.

Dat zij het gevaar tegemoet gaan, waar anderen vluchten.

Dat er op hen gerekend wordt, in situaties waarin je op gewone burgers niet meer kunt rekenen.

En dat als mensen in nood hun hand uitsteken, zij er zijn om die hand aan te nemen.

Vaak met een goede afloop.

Onze agenten houden criminelen aan.

Kalmeren slachtoffers na een ongeluk.

En handhaven de openbare orde.

Waakzaam en dienstbaar.

Maar soms gaat het mis.

Ook dit jaar moeten we dat helaas constateren.

Op zes augustus vorig jaar kwam Gino Ruifrok om het leven.

Een jonge motoragent van 25 jaar.

En net als zijn vader Ed een trots politieman.

Gino reed over de Bezuidenhoutseweg in Den Haag, op weg naar een achtervolging van een scooter.

Waarschijnlijk gestolen.

Gino kwam ten val en overleed ter plaatse.

Zijn verlies is een tragische gebeurtenis die een diepe indruk maakt op ons allemaal.

Natuurlijk op zijn familie en vrienden, maar ook op de familie die het korps is.

Achter elke politievrouw of politieman staat een hecht team, verenigd in het besef dat hun werk voor Nederland onmisbaar is, maar niet zonder gevaar.

Vaak is dit bewustzijn alleen op de achtergrond aanwezig.

Maar als een collega wegvalt, komen de vragen.

Waar doen we het voor?

Was dit te voorkomen?

Hoeveel risico nemen we, om maar zo snel mogelijk ter plaatse te kunnen zijn?

Dames en heren,

Het besef van deze risico's is de laatste tijd gegroeid.

We zien de opkomst van krachten die het uniform zélf als tegenstander zien.

In Canada, Frankrijk, België, Denemarken en Engeland zagen we aanslagen - of plannen daartoe - waarbij mannen en vrouwen in uniform gevaar liepen. Soms waren zij zelfs het doelwit.

Meer dan ooit zijn deze mensen de vaandeldragers van onze vrije samenleving.

Dat zorgt voor alertheid, maar ook voor zorgen en onrust.

Bij het korps én privé.

Deze zorgen kan ik niet wegnemen.

Ik kan slechts dit zeggen:

Het antwoord op de toegenomen dreiging, is standvastigheid.

Het antwoord op agressie tegen uw uniform, is dit uniform dragen met nog meer trots.

En het antwoord op een aanval op onze rechtsstaat, is het onverzettelijk verdedigen van die rechtsstaat.

Onze politie is daartoe in staat.

Met een open houding naar de mensen die zij dienen.

Zonder onderscheid te maken op basis van afkomst, cultuur of geloof.

Deze eigenschappen koesteren, is juist in deze tijd van het grootst denkbare belang.

Het maakt de politie sterker.

Het maakt de samenleving veiliger.

En het zorgt ervoor dat wij in Nederland in vrijheid kunnen leven.

Dit sterkt ons in de gedachte dat de vrouwen en mannen die wij vandaag herdenken onderdeel waren van een heel bijzondere familie: het korps van de politie.

Ik wens alle nabestaanden sterkte met het verlies van hun dierbaren.

Wij zullen hen nooit vergeten.

Dank u wel.